

at man virkelig har bestræbt sig for at forene de to Arter af Bestillinger. — Med Hensyn til de om Konto II. a. 1. gjorde Bemærkninger angaaende Tilsyn med Landeveiene og de Overstridelser, der have fundet Sted ved samme, tror jeg, at der til Grund for dem ligger en dobbelt Misforstaaelse, som hidrører fra Feil i Statsrevisionens Betænkning. Det er nemlig der angivet, at Udgifterne til Befordringsgodtgjørelse i 1874—75 har været 1,187 Kr. 7 Ø., men ved et Efterblik af Regnskabsoversigten, som har været overleveret Statsrevisionen til Brug, viser det sig, at man for dette Aar har glemt at medtage Befordringsgodtgjørelsen til Assistenten, Kaptajn Dalgas, som udgjorde 1,504 Kr. 50 Ø., hvorved Beløbet kommer op til 2,691 Kr. 57 Ø., som er noget over, hvad der har været udgivet i de to nærmest foregaaende Aar, og med Hensyn til Aaret 1875—76, hvor Udgiften staar opført med 1,187 Kr. 37 Ø., har man glemt at medtage Befordringsgodtgjørelsen til Oberinspektøren Oberst Weng, 1,304 Kr. 4 Ø., hvorved Beløbet for dette Aar bringes op til 2,491 Kr. 41 Ø., hvilket heller ikke er nogen Nedgang, sammenlignet med, hvad Udgiften har været tidligere. Jeg skal dertil kun sige, at Beløbet for det sidste Aar, 1876—77, har været 2,694 Kr. 99 Ø. Det ses altsaa, at det ikke er vel begrundet, naar man siger, at „Udgifterne til Dæster og Befordringsgodtgjørelser til Oberinspektøren og hans Assistent have været aftagende, medens, som følge deraf, Honorarernes Størrelse er stegen“; dette beror ogsaa paa en Misforstaaelse, thi Honorarernes Størrelse staar ikke i Forhold til det Beløb, der medgaaer til Befordringsgodtgjørelser. Honorarerne ere fast bestemte af det samlede Beløb, som er stillet til Disposition, og som udgjør 8,000 Kr.; saaledes at Oberinspektøren faar 2,000 Kr. og Assistenten 1,200 Kr. uden Hensyn til, hvilket Beløb der medgaaer til Befordringsomkostninger. — Der er Intet til Hindre for, at de Beløb, som blive uddelte til tekniske Skoler, blive fundgjorte gennem Ministerialtidenden. — Med Hensyn til Beklagelsen over de store Udgifter, som ere medgaaede til Alaringshøitidelighederne ved de sydjydske Baner, da skal jeg tillade mig at bemærke, at de ere ganske i Overensstemmelse med, hvad der hidtil er udredt af den anførte Konto. Man har meget godt været vidende om, at naar man voterede denne Konto, saa var derunder indbefattet det Beløb, som vilde medgaa til disse Alaringshøitideligheder. Naar de denne Gang synes at være noget store, saa ligger dette ganske naturligt deri, at man har været nødsaget til at foretage Dekorationsarbejder paa en meget betydelig Strækning, og Omkostningerne derved ere blevne forøgede, fordi der i Sylland ikke var Grønt til Stede, hvilket saaledes maatte anstafes fra Slesvig. Dertil kom, at man savnede de nødvendige Lokaler til Afholdelsen af de Festiviteter, som vare

forbundne med Alarningen, saa at man maatte skaffe dem tilveie med nogen Beføstning. Derfra hidrører ogsaa Udgiften til en Regulering og Jernning af Varde Bys Lov, hvilket stete for at fremskaffe en jevn Plads til derpaa at opstille et Telt. Man forsøgte at finde en anden Plads, hvor man kunde være nogenlunde betrygget for, at Teltet ikke blæste om eller blev overpømmet, men det var ikke muligt at finde nogen saadan. Man havde nemlig tænkt paa at anbringe Teltet paa en Eng i Nærheden af Varde, men det blev af sagkyndige Mænd oplyst, at Teltet her kunde blive overpømmet saa hurtigt, at man kunde risikere, at der stod Vand der, naar man skulde bruge det. Dette var Aarsagen til, at man maatte vælge en Plads, hvor det var nødvendigt at foretage en Jernning af Grunden, inden Teltet kunde reises. Hvad der desuden væsentlig har bidraget til, at Udgifterne her ere bleve større end sædvanlig, er, at den Jernbanestrækning, som blev aabnet, var saa stor, at Antallet af de Personer, som efter Sædvane pleie at blive indbudne, ved denne Leilighed var meget større, end det tidligere har været Tilfældet. Der var her indbudt 400 Personer.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Den ærede Ordfører har knyttet forskellige Bemærkninger til Betænkningen over § 21, og jeg skal tillade mig at gennemgaa de fremkomne Ytringer, idet jeg ogsaa ser hen til Udvalgets Betænkning. Hvad da først Understøttelsen til Professor Krarups Enke angaar, da skal jeg gjøre opmærksom paa, at der jo i Realiteten er fuldstændig Enighed til Stede. Der er Ingen, der tvivler om, at den Gang, man bevilgede denne Understøttelse, var det Mening, at den skulde ydes fra Mandens Dødsdag at regne, og naar dette ikke utrykkelig blev anført, saa antager jeg dog, — hvad ogsaa følger af, at Udvalget ikke har gjort nogen Indstilling, — at Udvalget er enigt med mig i, at det var Mening. Men naar dette er Tilfældet, saa haaber jeg, at man vil tilgive, at jeg gaar bort fra denne Post og lader det Spørgsmaal ligge, om det havde været rigtigst at føre Beløbet op paa en Tillægsbevilling, eller at lade det gaa til Statsrevisionen; Sagen er jo af ganske uvæsentlig Betydning, naar vi ere enige om, at Bevillingen i hvert Fald vilde være bleven givet. — Det næste Spørgsmaal, som er fremdraget, vedrører Palaiet i Kalleboderne. Hovedsagen der er, saa vidt jeg kan skimme, Spørgsmaalet om Friboligerne. Med Hensyn til dem vil jeg imidlertid gjøre opmærksom paa, at der ikke er foretaget nogen Forandring i det Beltaende i lang Tid. Den Tilstand, som man nu forefinder i Palaiet, nemlig at der er Friboliger, har bestaaet i meget lang Tid, saa vidt jeg tror lige fra Eiden før 1848, og at Rigsdagen har vidst, at der var